

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **N. T. H.** státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 27. 9. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti správního orgánu s odůvodněním, že na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), podal dne 17. 2. 2016 žádost o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a rozhodnutí o této žádosti dosud nebylo vydáno.

Žalobce podal dne 2. 6. 2016 žádost o učinění opatření proti nečinnosti k Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, které bylo usnesením ze dne 7. 7. 2016, č. j. MV-83859-2/SO-2016, nevyhověno. V odůvodnění usnesení se potom uvádí, že žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání byla podána společně se žádostí o upuštění od povinného osobního podání. ZÚ Hanoj žádosti o

prominutí osobního podání bez registrace v systému VISAPOINT nevyhověl. Nelze tedy mít za to, že žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání byla podána.

Žalobce připojil kopii stížnosti, kterou podal dne 17. 2. 2016 na ZÚ Hanoj, v níž uvedl, že osobně podává bez registrace v tzv. systému VISAPOINT a mimo vymezené úřední hodiny žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, včetně předepsaných náležitostí. Současně požádal ZÚ Hanoj o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v tzv. systému VISAPOINT a v úředních hodinách k tomu vymezených.

Žalobce žádal, aby soud uložil žalovanému Ministerstvu vnitra povinnost do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve správním řízení o jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2016 navrhnul, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou, neboť není nečinný. Uvedl, že rozhodnutím ze dne 9. 11. 2016, č. j. OAM-13371-11/ZM-2016, žádost o vydání zaměstnanecké karty ze dne 17. 2. 2016 dle ust. § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu byla odložena, neboť z ní nelze zjistit, kdo ji podal.

Žalobce ve své replice ze dne 25. 11. 2016 upozornil, že odložení věci podle § 43 správního řádu není rozhodnutím v řízení, ale usnesením, že žádné řízení neexistuje, a že soud tímto usnesením není vázán. Dále žalobce uvedl, že jeho osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dne 17. 2. 2016 na ZÚ Hanoj byla přítomna paní D. T. T. N., bytem, přítomen byl rovněž právní zástupce žalobce. Právní zástupce má rovněž k dispozici obrazový a zvukový záznam, zachycující osobní podání žádosti žalobcem dne 17. 2. 2016. Dne 2. 12. 2016 podal žalobce opravu repliky, ve které uvedl, že nesprávně navrhl jako důkaz obrazový a zvukový záznam, neboť tento nebyl pořízen.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 1. 12. 2016, č.j. 8 A 175/2016 – 25, kterým uložil žalovanému povinnost, aby do 60 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti žalobce. Žalovaný podal proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, kterou shledal Nejvyšší správní soud důvodnou a rozsudkem ze dne 7. 6. 2017, č.j. 5 Azs 297/2016 - 74, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušující rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující.

Za stěžejní je nutno považovat v posuzované věci otázku významu vydání usnesení o odložení věci ve smyslu § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu pro posouzení existence nečinnosti žalovaného. Žaloba na ochranu před nečinností totiž představuje pouze subsidiární prostředek vůči žalobě proti rozhodnutí. Kde se lze bránit žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s., musí existovat rozhodnutí, a nečinnostní žaloba je tudíž pojmově vyloučena (přiměřeně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007 – 52).

V kontextu žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. je posouzení zákonnosti rozhodnutí (usnesení) správního orgánu, s ohledem na subsidiární povahu řízení podle § 79 s. ř. s., možné jen výjimečně tam, kde takový úkon nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (například usnesení o přerušení řízení, jehož se žalovaný správní orgán na svou obranu

povolává) a kde na posouzení jeho zákonnosti závisí odpověď na otázku, zda v okamžiku rozhodování soudu byl žalovaný již povinen ve věci žalobce rozhodnout. Usnesení o odložení věci podle § 43 správního řádu však takovým typem rozhodnutí správního orgánu není. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž rozhodnutí o odložení věci (respektive rozhodnutí o odvolání proti němu) podléhá soudnímu přezkumu, neboť se jedná o rozhodnutí významně zasahující do právní sféry žadatele. K těmto otázkám se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, č. j. 3 Ads 128/2009 – 71, nebo v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 Azs 236/2016 – 43, který se uvedenou otázkou zabýval na skutkově obdobném základě přímo ve vztahu k usnesení o odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu. Důvodností vydání takového usnesení se proto nelze zabývat v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Pro řízení o nečinnostní žalobě je podstatné pouze to, zda správní orgán svoji povinnost zabývat se podáním navrhovatele řádně splnil; v dané věci tedy je významné to, že žalovaný uvedeným způsobem rozhodl a nebylo-li jeho usnesení zrušeno, není nečinný. Otázku zda vydané usnesení o odložení věci bylo vydáno v souladu se zákonem, může žalobce zpochybňovat v odvolacím řízení správním (což v posuzované věci ostatně dle sdělení stěžovatele učinil) a následně cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

Jelikož v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti nemůže soud posoudit zákonnost rozhodnutí o odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, není v tomto řízení ani prostor pro posuzování otázky, zda žalobce podal svou žádost na zastupitelském úřadu osobně a zda byla městským soudem správně aplikována zásada in dubio mitius na posouzení této skutkové okolnosti. Městský soud se posouzením této otázky zabývat v tomto řízení neměl. Jedná se totiž o otázky, které mohou být řešeny soudem až v případě, že bude v rámci žaloby proti rozhodnutí o odložení věci (respektive rozhodnutí o odvolání proti němu) posuzovat otázku zákonnosti tohoto rozhodnutí. Kasační argumentací stěžovatele ohledně otázky, zda žalobce podal svou žádost na zastupitelském úřadu osobně a zda byla městským soudem správně aplikována zásada in dubio mitius, se proto nezabýval ani Nejvyšší správní soud. Z těchto důvodů pro posouzení věci není významná ani žalobcem vznesená námitka, že stěžovatelem zastávaný výklad § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců je dle názoru žalobce v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rovněž z těchto důvodů pro rozhodnutí ve věci není významné provedení důkazů, které mají prokázat skutečný účel používání systému Visapoint na zastupitelském úřadu v Hanoji, ani důkazů, které mají prokazovat osobní podání žádosti žalobcem. Nejvyšší správní soud proto žalobcem navržené důkazy neprovedl (§ 52 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

Ze správního spisu Městský soud v Praze zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobce podal žádost o učinění opatření proti nečinnosti datovanou ke dni 2. 6. 2016. Usnesením ze dne 7. 7. 2016, č. j. MV-83859-2/SO-2016, nebylo vyhověno návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu.

Usnesením ze dne 9. 11. 2016, č. j. OAM-13371-11/ZM-2016, byla žádost o vydání zaměstnanecké karty ze dne 17. 2. 2016 dle ust. § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu odložena.

Správní spis neobsahuje odvolání žalobce proti usnesením ze dne 9. 11. 2016, č. j. OAM-13371-11/ZM-2016.

Po té, co byla věc dle § 110 odst. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vrácena Městskému soudu v Praze, posoudil tento věc následovně:

Podle § 81 odst. 1 s.ř. s. rozhodoval Městský soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž při rozhodování byl Městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, tedy že žaloba na ochranu před nečinností představuje pouze subsidiární prostředek vůči žalobě proti rozhodnutí. Pro řízení o nečinnosti žalobě je podstatné pouze to, zda správní orgán svoji povinnost zabývat se podáním navrhovatele řádně splnil; v dané věci tedy je významné to, že žalovaný uvedeným způsobem rozhodl a nebylo-li jeho usnesení zrušeno, není nečinný.

Městský soud v Praze shledal žalobu nedůvodnou, neboť žalovaný ve věci nebyl nečinný, když ve věci vydal dne 9. 11. 2016 usnesení č.j. OAM-13371-11/ZM-2016, kterým byla žádost o vydání zaměstnanecké karty ze dne 17. 2. 2016 odložena dle ust. § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ke dni rozhodování soudu tedy žalobce svoji povinnost zabývat se podáním navrhovatele splnil a jeho rozhodnutí (usnesením ze dne 9. 11. 2016, č. j. OAM-13371-11/ZM-2016) nebylo zrušeno. Dále soud podotýká, že v uvedeném rozhodnutí byl žalobce řádně poučen o možnosti podat proti němu odvolání, což však dle správního spisu žalobce neučinil, rovněž ani v řízení vedeném před soudem toto nebylo prokázáno.

Vzhledem k výše uvedenému a s ohledem na závazný názor Nejvyššího správního soudu dospěl Městský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2017

v.r.

JUDr. Slavomír Novák,

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková